

Паніум — число чотирнадцять

Розчарування як ключ до Храмового випробування

Jeff Pippenger

2026-02-18

Вчення про святилище було «ключем», який дав змогу зрозуміти розчарування 22 жовтня 1844 року на початку вістки третього ангела, і саме тема розчарування є «ключем», що розкриває вістку святилища про храмове випробування наприкінці вістки третього ангела.

І дам тобі ключі Царства Небесного; і що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі; і що розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі. Матвія 16:19.

Той факт, що 11 вересня 2001 року сприймається як «9/11» відповідно до того, що «911» є символом екстреного виклику у Сполучених Штатах, був задуманий Тим, Хто все спланував. Розуміння розчарування 18 липня 2020 року — це те, що дозволяє розпізнати рух ста сорока чотирьох тисяч як такий; але лише тим, хто бажає бачити, що Ісус і сьогодні являє духовне через природне не інакше, ніж Він робив це дві тисячі років тому. Зір «20/20» — найкращий з можливих, а розчарування 2020 року є віхою, яка дозволяє розпізнати храм у пророчій історії десяти дів.

"Притча про десять дів із 25-го розділу Євангелія від Матвія також ілюструє досвід адвентистського народу." Велика боротьба, 393.

Зір 20/20 є ще кращим, коли поєднаний із ретроспективою, яку репрезентують засадничі істини. Павло навчає, що «духи пророків підлягають духам пророків», і тому діви у Матвія — це ті самі діви, яких Іван ототожнює зі ста сорока чотирма тисячами, і Іван називає їх дівами в Одкровенні 144.

Це ті, що не осквернилися з жінками, бо вони дівственні. Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Вони були викуплені з-поміж людей, як первоплоди Богів та Агнцеві. Об'явлення 14:4.

Первоплоди осені — це діви, які слідує за Агнцем у храм, а «ключем» до розуміння храму є розчарування 2020 року.

І ключ дому Давида покладу на його плече; тож він відчинить, і ніхто не зачинить; і він зачинить, і ніхто не відчинить. Ісая 22:22.

Якщо адвентист має бути серед 144 000, він за пророчою необхідністю зазнав розчарування, спричиненого оприлюдненням передбачення, яке не справдилося.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19

серпня 1890 року.

Битва при Паніумі, згадана в п'ятнадцятому вірші одинадцятого розділу книги пророка Даниїла, є битвою, що веде до шістнадцятого вірша, який ідентифікує недільний закон у Сполучених Штатах.

І прийде цар півночі, і насипле вал, і візьме найукріпленіші міста: і війська півдня не встоять, ані його вибране військо, і не буде жодної сили, щоб встояти. Даниїла 11:15.

У цьому вірші Сполучені Штати перемагають Росію разом із обраним народом Росії. А в наступному вірші ніхто не може встояти проти піднесення Риму, що визначає Юду та Єрусалим як перший крок у його завоюванні світу; бо Рим постав як четверте царство біблійного пророцтва. Перебуваючи в буквальному славному краї у шістнадцятому вірші, символ влади буквальному Риму перебував у межах буквальному славного краю; тим самим типологічно передображаючи сорок перший вірш, коли знак влади духовного Риму примусово накладається на духовний славний край Сполучених Штатів.

Два роги звіра, що виходить із землі, у тринадцятому розділі Книги Об'явлення репрезентують республіканізм і протестантизм. У п'ятнадцятому вірші одинадцятого розділу Книги Даниїла Антіох Магнус, знаний як Антіох III і Антіох Великий, перемагає південне царство, представлене династією Птолемеїв. Антіох представляє Дональда Трампа, а південний цар — Росію. Битва при Паніумі — це битва між Сполученими Штатами, з одного боку, та Росією й обраним народом Росії, з другого боку, у якій Антіох здобув перемогу, але згодом побачив, як його царство було завойоване буквальному Римом — владою чотирнадцятого вірша, яка утверджує зовнішнє видіння республіканського рогу звіра, що виходить із землі. Внутрішнє видіння представлене протестантським рогом звіра, що виходить із землі. Обидва роги присутні в битві при Паніумі, бо Петро там як протестант зі своїм посланням з Книги Йоїла.

250 років

Коли ми розглядаємо дві лінії звіра із землі, ми виявляємо, що 1776 року звір із землі розпочав своє піднесення, а до 1798 року (через двадцять два роки) морський звір із тринадцятої глави Об'явлення одержав свою смертельну рану, і звір із землі розпочав своє правління як шосте царство біблійного пророцтва. Двісті п'ятдесят років потому, у 2026 році ми усвідомили внутрішнє храмове випробування, яке почалося 8 травня 2025 року.

Ті «250» років також пов'язані з Антіохом Великим. Починаючи з указу 457 р. до Р. Х. і відрахувавши від того указу двісті п'ятдесят років, ми доходимо до 207 р. до Р. Х., за сім років до битви при Паніоні й за десять років після того, як Птолемеї переміг Антіоха в битві при Рафії, що відображено у вірші одинадцятому одинадцятої глави Книги Даниїла. Даниїла 11:11, звісно, є зовнішньою лінією республіканського рога, що узгоджується з Об'явленням 11:11, яке є внутрішньою лінією протестантського рога. Книга Даниїла та Об'явлення — одна й та сама книга, а Об'явлення використовує печаті як символи зовнішнього пророцтва, а церкви — як символи паралельного внутрішнього пророцтва.

Кір уособлює всі три укази, бо не може існувати третій без першого та другого.

«У сьомому розділі книги Ездри знаходиться цей указ. Вірші 12–26. У своїй найповнішій формі він був виданий Артаксерксом, царем Персії, 457 року до Р. Х. Але в Езд. 6:14 сказано, що дім Господній в Єрусалимі був збудований «за наказом [«указом», примітка на полях] Кіра, і Дарія, і Артаксеркса, царя Персії». Ці троє царів, започаткувавши, підтвердивши й завершивши указ, довели його до тієї досконалості, якої вимагало пророцтво, щоб позначити початок 2300 років. Приймаючи 457 рік до Р. Х., час, коли указ був завершений, за дату цього повеління, побачили, що кожна подробиця пророцтва щодо сімдесяти тижнів здійснилася». Велика боротьба, 326.

Починаючи від трьох указів, представлених Кіром у 457 р. до н. е., період у «250» років завершується в історичному проміжку між битвою при Рафії в 217 р. до н. е., коли Птолемей IV переміг Антіоха Великого, і 200 р. до н. е., коли Антіох тоді переміг Птолемея в битві при Паніумі у вірші п'ятнадцятому. Ця лінія співвідносить Антіоха Великого з Дональдом Трампом. На початку шостого царства біблійного пророцтва, з 1776 по 1798 рік, існує період у «22» роки, що представляє піднесення шостого царства. Ці «22» роки також ілюструють історію, представлену числом «22», наприкінці історії шостого царства з 2001 по 2023 рік. «22» є символом поєднання Божества з людськістю, що здійснюється в історії шостого царства біблійного пророцтва, яке є звіром із землі із зовнішнім рогом Республіканізму та внутрішнім рогом Протестантизму.

Служіння, яке Христос звершує через єднання, позначене "22", є остаточним служінням Христа у Найсвятішому, що представлене вигладженням гріха, яке, згідно з Йоїлом, а також із натхненним коментарем Петра, відбувається під час виливання пізнього дощу.

Отож покайтеся і наверніться, щоб були стерті ваші гріхи, коли настануть часи відради від лица Господнього. Дії Апостолів 3:19.

Згладження гріха є останнім ділом небесного Первосвященника.

Як у давнину гріхи народу вірою поклалися на жертву за гріх і через її кров образно переносилися до земної святині, так у новому завіті гріхи розкаяних вірою покладаються на Христа і насправді переносяться до небесної святині. І як образне очищення земної святині звершувалося усуненням гріхів, якими вона була осквернена, так справжнє очищення небесної святині має бути звершене усуненням, або вигладженням, гріхів, що там занесені. Але перш ніж це може бути звершене, має відбутися дослідження книг записів, щоб визначити, хто, через покаєння в гріхах і віру в Христа, має право на переваги Його спокути. Очищення святині, отже, включає дослідну працю — працю суду. Ця праця має бути виконана перед приходом Христа, щоб викупити Свій народ; бо коли Він прийде, нагорода Його з Ним, щоб віддати кожному за його ділами. Об'явлення 22:12. Велика боротьба, 421.

Діло, що розпочалося 22 жовтня 1844 року, бере свій початок у кульмінації Опівнічного кличу, і це діло завершується в кульмінації Опівнічного кличу, яку Петро визначає як період згладження гріха, що знаменує період суду над живими, коли настають «часи відради».

"Діло слідчого суду та вигладження гріхів має бути звершене перед другим пришествям Господа. Оскільки мертві мають бути суджені з того, що написано в книгах, неможливо, щоб гріхи людей були вигладжені до суду, на якому мають бути досліджені їхні справи. Але апостол Петро виразно стверджує, що гріхи віруючих будуть вигладжені 'коли настануть часи віради від лица Господнього; і Він пошле Ісуса Христа.' Дії 3:19, 20. Коли слідчий суд завершиться, Христос прийде, і нагорода Його буде з Ним, щоб віддати кожному за ділами його." Велика боротьба, 485.

«Часи віради» є також «часами відновлення всього».

Отже, покайтеся і наверніться, щоб були стерті ваші гріхи, коли придуть часи віради від обличчя Господа; і Він пошле Ісуса Христа, Якого вам раніше було проповідано; Якого небо мусить прийняти аж до часів відновлення всього, про що Бог говорив устами всіх Своїх святих пророків від початку світу. Дії 3:19–21.

«Часи віради» приходять «від лица Господнього» і настають тоді, коли посиляється «Ісус Христос». Коли 11 серпня 1840 року зійшов ангел десятого розділу Об'явлення, Сестра Вайт ствердила, що той ангел «був не ким іншим, як Сам Ісус Христос». Ділу, яке Христос розпочав 22 жовтня 1844 року, передувала історія 1840–1844 років; Сестра Вайт називає ту історію «славним виявленням сили Божої», зіставляючи ту саму історію з п'ятидесятницьким періодом у часи Петра і, використовуючи ці дві лінії пророчої історії, вказує вперед на зішестя ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення, який осяє землю Своєю славою.

Ангел, що долучається до проголошення вістки третього ангела, має осяяти всю землю своєю славою. Тут передвіщено працю всесвітнього масштабу й небувалої сили. Адвентний рух 1840–1844 років був славним проявом Божої сили; вістка першого ангела була донесена до кожної місіонерської станції у світі, і в деяких країнах спостерігався найбільший релігійний інтерес, який був засвідчений у будь-якій країні від часів Реформації шістнадцятого століття; але все це буде перевершено могутнім рухом під впливом останнього попередження третього ангела.

Діло буде подібним до того, що відбувалося в День П'ятидесятниці. Як 'ранній дощ' був даний під час виливання Духа Святого на початку проповіді Євангелія, щоб викликати проростання дорогоцінного насіння, так і 'пізній дощ' буде даний наприкінці для дозрівання жатви. 'Тоді ми пізнаємо, якщо будемо прямувати до пізнання Господа: вихід Його певний, як ранок; і Він прийде до нас, як дощ, як пізній і ранній дощ для землі.' Осія 6:3. 'Тож радуйтеся, діти Сіону, і веселіться в Господі, Бозі вашому: бо Він дав вам ранній дощ помірно, і Він зішле для вас дощ — ранній дощ і пізній дощ.' Йоїл 2:23. 'В останні дні, говорить Бог, Я виллю від Мого Духа на всяке тіло.' 'І станеться, що кожен, хто покличе ім'я Господнє, спасеться.' Дії 2:17, 21.

Велике діло Євангелія не завершиться меншим проявом Божої сили, ніж той, що ознаменував його початок. Пророцтва, які сповнилися у вилитті раннього дощу на початку проголошення Євангелія, знову мають сповнитися у пізньому дощі при його завершенні. Ось «часи освіження», на які очікував апостол Петро, коли сказав: «Отож,

покайтеся й наверніться, щоб стерлися ваші гріхи, коли настануть часи освіження від лица Господнього; і Він пошле Ісуса». Дії 3:19, 20. Велика боротьба, 611.

Адвентний рух 1840–1844 років був славним виявом сили Божої, який поклав початок служінню Христа щодо очищення Його Святилища. Та історія розпочалася, коли Ісус, представлений як перший ангел чотирнадцятого розділу Об'явлення, зійшов 11 серпня 1840 року, як це представлено в десятому розділі Об'явлення. Вияв сили Божої, що тоді розпочався, переріс у відкриття Слідчого суду і, отже, був типом вияву сили Божої, який мав перерости у завершення Слідчого суду. Кінцевий період розпочався 9/11, коли Ісус знову зійшов як ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення, коли великі будівлі Нью-Йорка були повалені дотиком Божим, і справа Слідчого суду перейшла від мертвих до живих. Дощі приходять, коли Ісуса посилають.

Ісус учив, що ми маємо просити, щоб одержати, а Захарія каже, що ми маємо просити про пізній дощ у час пізнього дощу. Отже, очевидно, що ви повинні знати, що перебуваєте в часі пізнього дощу, щоб виконати настанову Захарії.

Просіть у Господа дощу в час пізнього дощу; так Господь створить блискучі хмари і дасть їм зливи дощу, кожному — траву на полі. Захарії 10:1.

Під час 9/11 Ісус зійшов як ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення, і пізній дощ почав накрапати, але він падає лише на тих, хто виконує наказ Захарії — «просіть пізнього дощу», — коли вони мають істинне розуміння, що настали «часи освіження» і настало відновлення всього. Душа повинна «розпізнати», що настав пророчий період пізнього дощу.

«Ми не повинні чекати пізнього дощу. Він зійде на всіх, хто розпізнає і засвоїть росу і зливи благодаті, що падають на нас. Коли ми збираємо крихти світла, коли ми цінуємо вірні милості Бога, який любить, коли ми покладаємося на Нього, тоді сповниться кожна обітниця. [Цитується Ісая 61:11.] Уся земля має наповнитися славою Божою». Біблійний коментар Адвентистів сьомого дня, том 7, 984.

Від 9/11 почалися часи освіження, і розпочалося згладження гріхів живих. Цей суд узгоджується з самим першим положенням триетапного завіту Авраама. Це перше положення полягало в тому, що коли Господь вивів Ізраїля з єгипетського рабства, Він мав судити як Свій народ завіту, так і ту націю, в якій вони жили як прибульці й чужинці. Перший народ завіту був прообразом останнього народу завіту, який становить сто сорок чотири тисячі. Цей пророчий народ буде суджений як протестантський ріг звіра із землі, тоді як республіканський ріг звіра із землі буде одночасно суджений.

Суд над Республіканським Рогом настає наприкінці його історії; цим кінцем є Недільний закон. Недільний закон представлений у сповненні шістнадцятого вірша, де Рим узяв під контроль Юдею в 63 році до н. е. — у День спокути, за деякими істориками.

Антиох Великий представляє Сполучені Штати у віршах з десятого по п'ятнадцятий. Рональд Рейган переміг у битві, описаній у десятому вірші, що стала прообразом занепаду Радянського Союзу, описаного у сороковому вірші. Ісая 8:8 вказує на ту саму битву,

представлену в десятому та сороковому віршах одинадцятого розділу книги Даниїла, і ці три паралельні вірші дозволяють визначити Росію переможцем у битві при Рафії, описаній в одинадцятому вірші.

Битва при Рафії в одинадцятому вірші прообразила війну в Україні між царем півдня (Росією) та проксі-силою папства (Україною). Війну було ініційовано Адміністрацією Обама за часів першого папи з південної півкулі, який також був першим папою з Америки, хоча й з Південної Америки. «Південь» є символом глобалізму, спіритуалізму та комунізму, і перший південний папа з Америки увійшов у згоду з глобалістським президентом Обамою, коли настала війна, описана в одинадцятому вірші. Рейган, як Сполучені Штати, в десятому вірші вступив у таємний союз із консервативним папою; тоді українських нацистів було використано глобалістським президентом у період глобалістського папи. Сполучені Штати за Трампа нині перебувають у відкритих взаєминах із першим північноамериканським і так званим консервативним папою.

Рейган мав таємний союз з антихристом біблійного пророцтва у битві десятого вірша, а Обама ініціював битву одинадцятого вірша, у період, коли папа також був глобалістом, подібно до Обама. Трамп нині перебуває у відкритому союзі з папою, паралельним Рейганові, за винятком того, що первісний таємний союз тепер відкритий. Троє пап і троє президентів співвідносяться з трьома битвами у віршах десятому, одинадцятому та п'ятнадцятому.

Римська церква дивовижна своєю проникливістю та хитрістю. Вона бачить наперед, що має статися. Вона вичікує, бачачи, що протестантські церкви віддають їй шану, приймаючи фальшиву суботу, і що вони готуються примусово запровадити її тими самими засобами, які вона сама застосовувала в давні часи. Ті, хто відкидає світло істини, ще шукатимуть допомоги цієї самопроголошеної непомильної влади, щоб звеличити встановлення, що походить від неї. Нескладно уявити, з якою готовністю вона прийде протестантам на допомогу в цій справі. Хто краще, ніж керівники папства, знає, як чинити з тими, хто не кориться церкві?

Римо-католицька церква з усіма своїми відгалуженнями по всьому світу становить єдину величезну організацію, що перебуває під контролем папського престолу і покликана служити його інтересам. Її мільйони вірян у кожній країні світу мають вважати себе пов'язаними вірністю папі. Незалежно від їхньої національності чи уряду вони мають вважати владу церкви вищою за будь-яку іншу. Хоча вони можуть приносити присягу вірності державі, та за цим стоїть обітниця послуху Риму, що звільняє їх від будь-яких зобов'язань, ворожих її інтересам.

Історія свідчить про її хитромудрі й наполегливі зусилля проникнути у справи народів; і, здобувши опору, просувати власні цілі, навіть ціною руїни князів і народу. У 1204 році папа Інокентій III витребував від Петра II, короля Арагону, таку надзвичайну присягу: 'Я, Петро, король арагонців, визнаю і обіцяю бути завжди вірним і послухним моєму владиці, папі Інокентію, його католицьким наступникам і Римській Церкві, і вірно зберігати моє королівство в послузі йому, захищаючи католицьку віру і переслідуючи

еретичну порочність.' — John Dowling, *The History of Romanism*, кн. 5, розд. 6, секц. 55. Це узгоджується з твердженнями щодо влади Римського понтифіка, 'що йому законно зміщати імператорів' і 'що він може звільнити підданих від їхнього вірнопідданства неправедним правителям.' — Mosheim, кн. 3, ст. 11, ч. 2, розд. 2, секц. 9, прим. 17.

І нехай пам'ятають: Рим вихваляється тим, що ніколи не змінюється. Принципи Григорія VII та Інокентія III й досі є принципами римсько-католицької церкви. І якби вона лише мала владу, то застосувала б їх на практиці з такою самою завзятістю тепер, як і в минулих століттях. Протестанти мало розуміють, що роблять, коли пропонують скористатися допомогою Риму в справі звеличення неділі. Поки вони зосереджені на досягненні своєї мети, Рим прагне відновити свою владу, повернути втрачене панування. Щойно у Сполучених Штатах буде встановлено принцип, що церква може використовувати або контролювати владу держави; що релігійні приписи можуть забезпечуватися примусом світських законів; одним словом, що влада церкви й держави має панувати над сумлінням, і тріумф Риму в цій країні гарантовано.

«Слово Боже дало застереження про неминучу небезпеку; якщо не зважити на нього, то протестантський світ дізнається, якими насправді є наміри Риму, лише тоді, коли буде надто пізно, щоб уникнути пастки. Вона непомітно нарощує свою владу. Її вчення чинять свій вплив у законодавчих палатах, у церквах і в серцях людей. Вона зводить свої високі й масивні споруди, в потаємних закутках яких буде повторено її колишні переслідування. Потай і не викликаючи підозри, вона зміцнює свої сили, щоб просувати власні цілі, коли настане час завдати удару. Усе, чого вона бажає, — це вигідне становище, і його їй уже надають. Незабаром ми побачимо й відчуємо, якою є мета римського елемента. Хто повірить і послухається Слова Божого, той тим самим накличе на себе ганьбу й переслідування.» Велика боротьба, 580, 581.

У 2016 році було обрано Трампа, потім глобалісти, представлені Байденом, вкрали вибори 2020 року, але це визнають лише ті, хто має гостроту зору 20/20. У вірші тринадцятому Дональд Трамп «повертається» у 2024 році, із більшою владою, ніж будь-коли, і починає свою підготовку до золотого віку, а також до битви при Паніумі у вірші п'ятнадцятому. Потім прибув папа Лев, щоб утвердити видіння у 2025 році, — третій папа, пов'язаний із трьома битвами у віршах із десятого по п'ятнадцятий, а також із трьома президентами тих битв. Перший і третій з цих пап і президентів вважаються консервативними, а середній папа і президент були глобалістами. Перший союз був таємним, останній — відкритим, бо у вірші чотирнадцятому він представлений як символ, що утверджує зовнішнє видіння пророцтв останніх днів.

31 грудня 2023 року праця першого ангела, типологічно представлена працею першого указу, почала закладати підвалину. Основоположним випробуванням було питання, чи мав Вільям Міллер рацію, чи помилявся у своєму визначенні того, що саме Рим утверджує видіння у вірші чотирнадцятому. Ототожнення Міллером Риму як символу, що утвердив пророче видіння останніх днів, у певних аспектах є найвагомим серед усіх основоположних істин Міллера. Як Міллер дійшов до певних розумінь, можна лише вивести, застосувавши освячену логіку до його часу та обставин, проте щодо деяких із його

пророчих відкриттів існує цілком конкретне свідчення, чому він прийшов до цих розумінь. Найбільш основоположним із його розумінь було ототожнення Риму як того, хто утверджує видіння.

Міллер безпосередньо свідчить, як він шукав зрозуміти, що саме було «відняте» у Книзі пророка Даниїла. Він не лише зазначає, де знайшов відповідь, але й говорить про свою радість, коли відкрив перлину, яку шукав. Аполлос Гейл подає коментар до власних писань Міллера, і в наведеному далі уривку Гейл показує, як Міллер став дослідником пророцтва. Міллер, як вісник світла, що було розпечатане 1798 року, є священним прикладом тих, кого Даниїл назвав «мудрими», які «розуміють», коли книга «розпечатана». Свідчення Міллера про те, як його було приведено до вивчення Біблії, є цілеспрямованим прикладом, даним Тим, Хто керує всім. Зверніть увагу на становлення Міллера, бо він є прикладом мудрих, які розуміють примноження знання, навіть якщо вони, як і Міллер, виходять із темряви омани.

У травні 1816 року я був приведений до переконання, і, о, який жах наповнив мою душу! Я забув про їжу. Небеса видавалися, мов мідь, а земля — мов залізо. Так я перебував до жовтня, коли Бог відкрив мені очі; і, о, душе моя, яким Спасителем виявився Ісус! Мої гріхи спали, мов тягар, з моєї душі; і тоді якою ясною здалася мені Біблія! Уся вона говорила про Ісуса; він був на кожній сторінці й у кожному рядку. О, то був щасливий день! Я хотів одразу додому — на небо; Ісус був для мене всім, і я думав, що зможу зробити так, щоб усі інші побачили його так, як бачив його я, але я помилявся.

Протягом дванадцяти років, коли я був деїстом, я читав усі історичні праці, які міг знайти; але тепер я полюбив Біблію. Вона свідчила про Ісуса! Та все ж чимало в Біблії лишалося для мене темним. У 1818 чи 1819 році, розмовляючи з одним другом, якого я відвідав і який знав мене та чув, як я говорив, коли був деїстом, він запитав досить багатозначно: "Що ти думаєш про цей текст і про той?" — маючи на увазі ті самі тексти, проти яких я заперечував, коли був деїстом. Я зрозумів, до чого він веде, і відповів: "Якщо даси мені час, я скажу тобі, що вони означають." "Скільки часу тобі потрібно?" — "Не знаю, але я скажу тобі", — відповів я, бо я не міг повірити, що Бог дав таке одкровення, яке неможливо зрозуміти. Тоді я постановив вивчати свою Біблію, вірячи, що зможу з'ясувати, що мав на увазі Святий Дух. Але щойно я прийняв це рішення, мені спала на думку така думка: "Припустімо, ти знайдеш місце, якого не зможеш зрозуміти, що ти зробиш?"

Тоді мені спав на думку такий спосіб вивчення Біблії: я візьму слова таких уривків і простежу їх по всій Біблії, і таким чином з'ясую їхнє значення. У мене була Конкорданція Крудена, [придбана 1798 року], яку я вважаю найкращою у світі; тож я взяв її і свою Біблію, сів за письмовий стіл і нічого іншого не читав, хіба що трохи газети, бо був сповнений рішучості довідатися, що означає моя Біблія. Я почав із Буття і читав далі повільно; і коли натрапляв на текст, якого не міг зрозуміти, шукав по всій Біблії, щоб з'ясувати, що він означає. Коли я пройшов Біблію в такий спосіб, о, якою ясною й славною постала істина! Я знайшов те, що проповідував вам. Я був переконаний, що «сім часів» завершилися 1843 року. Потім я дійшов до 2300 днів; вони привели мене до того самого висновку; але я й не думав з'ясувати, коли мав прийти

Спаситель, і не міг у це повірити; проте світло вразило мене так сильно, що я не знав, що робити. Тепер, думав я, мушу надіти шпори й задню упряж; я не піду швидше за Біблію і не відстану від неї. Що б Біблія не навчала, я цього триматимуся. Але все ж були деякі тексти, яких я не міг зрозуміти.

Отже, стільки щодо його загального способу вивчення Біблії. Іншим разом він виклав свій спосіб встановлення значення уривка, що перед нами, — значення "щоденного". "Я читав далі, — сказав він, — і не міг знайти жодного іншого випадку його вживання, окрім як у Даниїлі. Тоді я взяв ті слова, що стояли з ним у зв'язку, — "забрати". "Він забере "щоденне", "від часу, коли "щоденне" буде відняте", тощо. Я читав далі й думав, що не знайду світла щодо цього тексту; нарешті я дійшов до 2 Солунян 2:7, 8. "Бо вже діє тасмниця беззаконня; тільки той, хто тепер стримує, буде стримувати, аж доки не буде усунений із дороги, і тоді з'явиться той беззаконник", тощо. І коли я дійшов до цього тексту, о, якою ясною й славною постала істина! Ось воно! Це й є "щоденне"! Отже, тепер, що має на увазі Павло під "тим, хто тепер стримує", або перешкоджає? Під "людиною гріха" і "беззаконником" мається на увазі папство. Отож, що ж перешкоджає виявленню папства? Це язичництво; отже, "щоденне" мусить означати язичництво." Аполлос Гейл, Посібник Другого Пришестя, 66.

Провидінне керівництво вивчення Міллера з боку як людського, так і Божественного, засвідчене в записах. Його давній друг спонукав його, а думки, що приходили до нього, були голосом ангела Гавриїла, якого Сестра Вайт, «рядок на рядок», ототожнює як ангела, що неодноразово відвідував Міллера. Він визначає «сім часів» своїм першим відкриттям, а 2300 — як другого свідка «семи часів», бо обидва, як він спочатку вважав, завершилися 1843 року. Ті два пророцтва є його відкриттями «альфа» і «омега», і в пророчому відношенні до Міллера вони виявляють помилку, яку Самуїл Сноу виправив вісткою Опівнічного Крику, що започаткувала «рух сьомого місяця». Рух Опівнічного Крику був «рухом сьомого місяця», коли він вийшов із таборового зібрання в Ексетері, бо він вказував на прихід Господа десятого дня сьомого місяця, який у 1844 році припав на 22 жовтня.

Помилка, що призводить до посилення другого ангела, представлена початковим розумінням Вільяма Міллера, ніби «сім часів» і 2300 років завершилися разом у 1843 році. У цьому уривку наступною доктриною, що розглядається, є те, як Міллер прийшов до ототожнення Риму як символу, що утверджує видіння. Викладачі історії адвентизму стверджують, що всі пророчі розуміння Вільяма Міллера ґрунтувалися на його визначенні двох спустошувальних сил. Він розумів ці дві спустошувальні сили як язичницький і папський Рим, і побачив ці сили у Другому посланні до Солунян, коли усвідомив, що «щоденне» в книзі Даниїла — це язичницький Рим. Кожна пророча модель, викладена Міллером, якого, за свідченням Сестри Вайт, неодноразово відвідували ангели, ґрунтувалася на його розумінні, що Рим утверджує видіння. Усі до однієї!

З 31 грудня 2023 року Лев із Юдиного племені знімає печаті з Одкровення Ісуса Христа. Відтоді розпочалося основоположне випробування, і воно досягло свого завершення, коли перший Папа Римський зі Сполучених Штатів розпочав своє правління 8 травня 2025 року.

Тоді розпочалося храмове випробування.

Ми продовжимо розгляд цих питань у наступній статті й використаємо «250» років як свідчення для підтвердження нашого визначення, що основоположне випробування завершилося при нинішньому Папі.